U ponedjeljak, dvadeset i drugog prosinca u Gradskoj viječnici, povodom 60 godina djelovanja, Jedriličarski klub Trogir održao je svečanu sjednicu koju je uveličao svojim prisustvom gradonačelnik grada Trogira, Vedran Rožić, kao i doajeni jedriličarstva ovoga grada, gosti iz splitskih jedriličarskih klubova i svi oni kojima ovaj klub znači nešto u životu.

Sjednicu je otvorio Mihovil Dekaris i pozvao sve da minutom šutnje odaju počast preminulim članovima kluba, graditeljima brodova i jedriličarima. A onda je slijedilo polagano uranjanje u vremeplov. Kao da nas je neko porinuo u samu povijest. Zaplovili smo svi skupa, neki sa nostalgijom sjećajući se spomenutih epizoda a neki tek otkrivajući senzacionalno interesantnu priču o početcima ovog kluba.

PRIČA O MORU , LJUDIMA, BRODOVIMA I JEDNOM MALOM GRADU

Odista sam uživala slušajući govor Mihovila Dekarisa, predsjednika kluba kojeg je ponosno pročitao Tudor Bilić, trener trogirskih laseraša. Mislim da bi u njemu uživali isto tako svi oni koji vole povijest i brodogradnju, more i avanturu i zaista bi mi bilo jako drago kada bi ovaj klub mogao jednoga dana u svojoj monografiji objelodaniti takve detalje jer su ravni najboljim holivudskim scenarijima o pionirima takozvanog divljeg zapada koje smo gledali cijelo naše djetinstvo i mladost. Kako bi bilo lijepo da se napravi film i o ovim našim, domaćim pionirima koji su isto tako stvarali povijest i doprinjeli napretku tehnologije.

Priče su to o pojedincima takvoga kova koji su samo svojom voljom i ljubavlju od materijala koji se u škveru bacao, pravili prve sportske jedrilice sa jedrima od običnog platna. Priče o ljudima koji su na regatu u Puli jedrili tamo i natrag (!!!), onda, u onim uvjetima, kada nije bilo ni suhog, ni mokrog odijela, ni konzervirane hrane ili destilirane vode, ni GPS-ova, ni mobilnih telefona ni najlon kesa. Slušajući o takvim pothvatima mislite da će se ispred vas pojaviti akteri istih nalik na tamo neke mrge prepotentnog sadržaja, a vidite gospodina blagoga lica i očiju u kojima se još uvijek ogleda san o moru i slobodi kretanja po njem.

Priču su vizualno upotpunile fotografije koje su se na velikom platnu ispred nas izmjenjivale iz vremena crno bijelih i onih u prvim bojama do naravno našeg digitalnog izričaja. To je bila jedna uspomena duga šezdeset godina, vješto stavljena u riječi i slike iz obiteljskih albuma u kojima su vlasnici istih, pisaćom mašinom ispisivali u kratkim crtama svoje dojmove i podatke o svojim avanturama na moru i brodogradnji i umetali ih u albume da bi upotpunili osjećaj koji fotografija možda ne izgovara.

Gledali smo i slušali čitav jedan život koji je prošao pored nas i donio ovom gradu slavu i ponos o kojem danas ljudi i djeca tog istog grada, nažalost, vrlo malo znaju.

VIZIJA I RAD

Davne 1948 osniva se jedriličarski klub na inicijativu meštara brodogradnje a komercijalni direktor škvera Mirko Vuletin podržava ideju i u suradnji sa ogromnom voljom entuzijasta i praktičnim dosjetkama u doba poslijeratne neimaštine, naši vrli sugrađani započinju izgradnju prvih drvenih jedrilica. Špiro Rožić Minjera sjeća se da su pravi začetci ideje o klubu nastali neposredno nakon rata, 1946 godine i taj, kako ga on naziva, zanos prema moru, otvorio je jedan brod kojeg su skrivali na Drveniku za vrijeme rata kod Jakova Tironia. Kad je klub registriran 1948 godine prvi predsjednik kluba bio je Marin Pomenić Muslija, poznat kao najbolji graditelj drvenih jedrilica onoga doba. Rekreativno jedrenje, više eksperimentalnog tipa jedrilica nego nekakvih standarda proširilo se polako pedesetih godina i do tada nije bilo natjecateljskih nastojanja ali početkom pedessetih godina prošlog stoljeća u trogirsko brodogradilište dolaze Vlado Tončetić i svojevrsni tehnički genije Stanko Ninčević koji će ne samo obilježiti ovaj klub takvim progresom koji se rijetko viđa nego isto tako zadužiti generacije poslije njih da prate tu viziju i jedre ne samo jedrima već i srcem. Da grade brodove koji će trajati. To se uostalom brzo i pokazalo realnim dostignućima male ali značajne grupe građana Trogira koji su neumorno radili i kreirali u pedesetima drvene brodove klase Zvijezda: “Mavarčica“, Trogirka“, “Vumir“ i “Vesna“. Svi oni koji su radili tokom tih godina u Jedriličarskom klubu Trogir znali su za pravila-ako hoćeš jedriti prvo treba izučiti tehniku održavanja broda. Drveni brodovi, to svi znaju, iziskuju puno truda i strpljenja a u tome je bila snaga ovih ljudi. U tom tihom

zanosu kojima su gradili brodove za koje se mislilo da će trajati jednu sezonu a izdržali su i po dvadeset godina. Takva disciplina rijetko se nalazi. Jedriti su mogli samo oni koji su bili marljivi u održavanju i pripremanju brodova. Takva stega donijela je i prve prave rezultate kojima se ovaj klub još i danas diči. Sa brodom "Vumir" koji je izgrađen od vrlo mekanog drva kojeg su ti nesvakidašnji neimari izgradili od pakirnog marerijala u kojima su donašane opreme za brod u trogirsko brodogradilište, posada Stanko Ninčević i Josip Bepo Geić osvojila je pet državnih prvenstava u klasi Zvijezda. To tropsko drvo je bilo tako mekano da se na brod nije smjelo u cipelama niti je bilo govora o tome da brod dotakne obalu. Čuvao se kao oko u glavi i kao takav doveo ovu slavnu posadu do vrata Olimpijskih Igara u Rimu koja su nažalost ostala zatvorena za trogirsku posadu zbog slovenskih jedriličara i kažu neki- politike, ali tu ću vam priču ispričatiti drugom prilikom. 60 godina kluba zasigurno potrebuje prostor cijele knjige.

PRIZNANJA NAJBOLJIMA I NAJZASLUŽNIJIMA

Tokom svih tih godina djelovanja, današnja uprava, na čelu sa predsjednikom Mihovilom Dekarisom, isto tako brodograditeljem, odlučila je dodijeliti priznanja za iznimna sportska dostignuća i doprinos radu kluba kao i nagrade za poseban doprinos u razvoju jedriličarskog sporta i pomorske kulture u JK Trogir. Odluka uprave kluba bila je da se priznanja a isto tako i nagrade dodjeljuju i posthumno odajući tako vječno priznanje kluba i obiteljima pojedinaca koji su ostavili za sobom neizbrisiv trag u povijesti JK Trogir.

Nagrade su dobili posthumno: Mirko Vuletin, Marin Pomerić Muslija, Stanko Ninčević, Vlado Tončetić, Ante Aržić. Dobitnici nagrada kojima je nagrada uručena su Špiro Rožić Minjera, Tonko Hrabar Bimbo, Ivo Geić, Milovan Domjan, Josip Bepo Geić i Ćiro Rožić Poluš.

Priznanja su dobili Ante Botica, Ante Munjiza, Šime Geić, Šime Kasabašić, Mario Škrlj, Tudor Bilić, Ivo Matić, Marko Matić, Mari Bedalov, Ivanka Novak, Vedran Rožić Poluš, Fabijanko Biočić, Vedran Vesanović, Miroslav Miše, Mario Coce, Jerko Jakšić, Vinko Rubinjon, Zoran Dorbiš, Jerko Vukman, Boris Anđelić, Toni

Zane, Andro Košćina, Mario Buličić, Ivan Bilić Panto, Ratko Rožić, Sutjesko Rožić, Franko Svilan, Vinko Rožić, Ivo Gospodnetić, Marin Stenić, Lovre Rožić, Duje Radić, gradonačelnik Vedran Rožić, Špiro Vukman-Ilak, Ante Tonči Buble, Josip Bepo Geić, Milovan Domjan, Ivo Buble,Vlado Tončetić, Marin Pomerić Muslina, Bepo Vuletić i Stanko Ninčević za kojeg je nagradu i priznanje primila udovica mu Berta.

KOJA JE VRIJEDNOST JEDRENJA?

Zaključujući svečanu sjednicu kluba Dekaris je izjavio da je jedrenje elitni sport grada Trogira upravo zbog rezultata koje postižu članovi ovog kluba. Imali smo u prošlosti i olimpijskih kandidata ali, kako kaže ovaj isto tako iskreni entuzijast ovoga sporta, uvijek pukne po financijama. To vječno nastojanje da se slijedi odista svijetla tradicija i izvanredni primjeri brodogradnje, jedriličarstva i pomorske kulture počinje uvijek sa najmlađima. Svaki je podmladak ovog kluba dragocjen uvod u još veće značenje ovog sporta među građanima Trogira. Postoje mnogi projekti koji bi mogli poboljšati budućnost djece ovog grada. Proteklo svjetsko prvenstvo u klasi laser 4.7 koje je organizirao JK Trogir pokazalo je, nadamo se, svima da se radi o klubu koji se razvio u udrugu spremnu na suradnju sa cijelim svijetom.

Jedriličarski klub Trogir želi vam sretne blagdane i mir.